

часть, е плодъ на 12-годишенъ трудъ, именно отъ 1861 год., сирѣчь отъ когато бѣхъ отишелъ въ Парижъ да довършѣхъ учението си, което бѣхъ началъ тукъ като ученикъ и като учитель. Прѣзъ 5-годишното ми тамъ пребываніе, между ученическитѣ си длѣжности, азъ бѣхъ са натварилъ отъ нашитѣ съотечественници въ Виѣна и съ тѣзи — да собирамъ матеріалъ за българската исторія, въ което и сполучихъ колко-годѣ, благодареніе на многото и неисчерпаемы источници, които са намѣрватъ въ извѣстнитѣ двѣ по богатството си библиотеки на великата френска столица. Тукъ ще забѣлѣжѣ само тѣзи по Византійската исторія изъ постаритѣ писатели:

Théophanes, Chronicon — Лѣтопись.

Leon грамматикъ, неговъ продължителъ.

Goor, преводачъ на теофановата лѣтопись.

Constantin Porphyrogénète: De Thematibus,
— de Ceremoniale Aulae Byzantinae, — de Admin. Imperio.

Cedrenus, Historia,

Ducange, Historia.

Ennodius, Panégyrique de Teodoric. Съ тѣхъ и Strabon, който е писалъ най добрата стара Географія, преведена на френски отъ Gosselin и Coray.

Gibbon, англичанинъ, който е съчинилъ исторія на паданьето на римската Имперія, преводъ на френски отъ Guisot.

Lebeau и неговътъ коментаторъ Saint-Martin.